Posudek bakalářské diplomové práce

Název práce:	Umění 2.0: umělecká tvorba v kontextu sociální sítě
Studijní obor:	Teorie interaktivních médií
Autor/ka práce:	Viktor Šik
Vedoucí práce:	Mgr. Jana Horáková, Ph.D.
Oponent/ka:	Mgr. Jakub Macek

Předkládaná práce je hodnocena

1. Z hlediska obsahového záměru, naplnění zadání a zpracování předepsané literatury

   uspokojivě

2. Z hlediska požadavků na jazykovou správnost (pravopisné a jiné jazykové chyby)

   dobře

3. Z hlediska požadavků na formální úpravu, požadovaný rozsah, dodržování citačních norem, odkazy a bibliografii

   výborně

4. Připomínky, náměty, otázky k rozpravě:

• Na počátku práce autor tvrdí: "Popis tohoto tématu však nechci pojímat jako základní text k úvodu do problematiky." Právě tímto směrem se nakonec pohybuje - je-li tato bakalářská práce něčím, pak (populárně naučným) úvodem do problematiky.
• V samotném úvodu autor zřetelně odhaluje své poněkud pomýlené chápání odborného textu, když upozorňuje: "Uvádění definic také nechápu jako stěžejní pro další výklad textu a předpokládám jisté, alespoň základní znalosti čtenáře." (s. 5) Důsledkem tohoto je, že autor web 2.0 a další koncepty nakonec v zásadě nedefinuje, resp. pokud tak činí, tak poměrně vágně a velmi neanalyticky (s. 8), bez argumentačního kontextu ("starověcí Římané remixovali staré Řecko", s. 14) či jinak sporným způsobem. Příkladem budiž koncept kolektivní inteligence: "Kolektivní inteligence je vlastnost, kterou systému přisuzují samotní uživatelé, je to způsob, jakým s danými nástroji pracují. Je to také způsob socializace, kterým se uživatelé zapojují do sociální sítě, jakou roli zde zastávají a vyjadřuje také míru participace." (s. 18)
o Tak co je tedy kolektivní inteligence? Způsob užití nástrojů? Vlastnost přisuzovaná systému uživateli? Socializace? (Tuší autor, co značí termín "socializace"?) Způsob zapojování se do soc. sítí? Hraní (sociálních?) rolí v sociálních sítích? (Tuší autor, jaký význam má v této oblasti slovo "role"?) Míru participace?
o Pakliže kolektivní inteligence odkazuje k tomu všemu, samotná definice zde chybí; pakliže je kolektivní inteligence tím vším, je její definice zde velmi vágní a nejasná, protože taková definice by musela objasnit vztahy mezi všemi těmi jednotlivými prvky, které kolektivní inteligenci tvoří; pakliže je kolektivní jen jednou z těch věcí, pak je jako termín zbytečná. Nabízí se ovšem i možnost, že definice pojmu je zcela jiná a vlastně

docela jasná a konkrétní - pro inspiraci se stačí podívat na heslo, které je kolektivní inteligenci věnováno v angl. Wikipedii (produktu to právě kolektivní inteligence).

- Práce je jen minimálně teoreticky zakotvena - z relevantních "oborových" autorů jsou důsledněji připomínání v zásadě jen Manovich a Lévy, další autoři jen marginálně; přestože studie otevírá např. témata autorství, vlastnictví obsahů, amaterizace tvorby, atd., nikterak se nepouští do teoretické diskuze, což jen podtrhuje publicistickou povahu celého textu.
- Autor se zároveň zpronevěřuje jednomu ze základních předpokladů odborné práce – nezaujatosti. Což podtrhuje, když tvrdí: "Předem prohlašuji, že jsem příznivcem webu 2.0, ať už se tento fenomén označuje jakýmkoliv slovem. Osobně se domnívám, že spory1 se vedou především o jeho označení spíše než o jeho pravý význam." (s. 7) Práce je tak obhajobou webu 2.0, postavenou na minimalizované diskuzi, obhajobou zbavenou důslednější argumentace a opoře v datech – jako taková je tedy diplomantova práce nejen vratká, ale je především opevněním pro jeho přesvědčení. A méně již pak odborným textem. Studie tak kopíruje argumentační linii ideologizujících textů, slibujících zelené digitální zítřky a neodvažujících se do prostoru kriticky orientované, zdravě nedůvěřivé dekonstrukce tezí, jež vypadají tak báječně, jež ovšem skrývají mnohá ale. Už proto, že s nimi přicházejí jistí velmi konkrétní sociální (ekonomičtí, političtí) aktéři.
- Ve vztahu k inovativnosti webu 2.0 autor využívá argumenty, které ovšem datově ani teoreticky nekotví. Je to skutečně tak, že jednoduché vytváření webu prostřednictvím předpřipravených šablon přinesl až web 2.0? (Ale kdepak, Lycos tuto službu nabízel již v na konci 90. let, stejně tak Volný.CZ...) Opravdu to bylo tak, že "dříve" na webu mluvila menšina (a tak byl v zásadě nedemokratický) a dnes mohou konečně mluví všichni? (Opět ne... jak ukazuje např. Jan Rylich, míra participace uživatelů internetu se od pol. 90. let nezměnila, na vytváření obsahů stále participuje jen velmio marginální část uživatelů sítě...)

Celkový návrh hodnocení:

dobře

V Brně dne 10. června 2008 …....……

Jakub Macek